

Зотпуйсь

Ч.п. 1-2 (398-399)

СІЧЕНЬ — ЛЮТИЙ
JANUARY — FEBRUARY

1991

ГОТУЙСЬ

Журнал пластового новацтва
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія

пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Денис Беднарский

"HOTUYS"

a Ukrainian Monthly Magazine for Children
published by Plast Publishing,
2199 Bloor St., West,
Toronto, Ont., M6S 1N2, Tel.: (416) 769-7855

З друкарні Мирона Баб'юка
1525 Emerson Street
Rochester, N.Y. 14606
Tel.: (716) 458-2133

Адреса Редакції і Адміністрації:
HOTUYS MAGAZINE
2199 Bloor St. West.
Toronto, Ont., M6S 1N2,
Canada Tel.: (416) 769-7855

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” ВІД СІЧНЯ 1989 р.
25.00 американських доларів.
Ціна одного прим. — \$2.50

„Готуйсь”
Інтернаціональне стандартно-серійне число
(ISSN) 00468061

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION
144 Second Ave., New York, NY 10003

• Ілюстрації в цьому числі: І. Брикович, Д. Даревич, М. Левицький, Ю. Козак, ЕКО, В. Ковальчук.

• Ілюстрація на обкладинці: „Спи, Ісусику . . . ”
— І. Бриковича.

ЗМІСТ

Сторінка

1. О. Олесь: Рідна мова в Рідній школі
Р. Завадович: Побаження
2. У.П.: Подано за „Скорбна Мати” скорочено
4. За Роляником Янголик і ялинка
6. П. Тичина: Слово (поезія)
7. І. Савицька: Сторінки пластових малят: А. Камінчук: Усі дерева в інеї, Спи сонечко спи
ххх: Я собі малий школярик
8. І. Савицька: Як Юрко колядував, Різдво у лісі
9. Ю.Ш. Пісня про книжку
В. Терен: Як то-то гарно, любі діти
10. Сестр. Уля: Золотокрилий Щедрик
11. Н. Аннюк: Поїзд, Весна, Будильник, Левенятко
12. ххх: „Джерельце” — Н. Аннюк: Маю матінку, Хрещатий барвінок, Віночок, Я вас запитала, тату
13. Крутиголівки для мудрої дитинки
14. Хроніка
16. В. Скоморовський: Тихо на дворі, Галерія „Готуйсь”, майстеркування

Цьогорічне
наше гасло:

ПРАЦЮЙ НАД СОБОЮ —
ДЛЯ СЕБЕ
І ДЛЯ ІНШИХ!

РІДНА МОВА В РІДНІЙ ШКОЛІ

Рідна мова в рідній школі!
Що бринить нам чарівніш?
Що нам ближче, і миліш,
І дорожче в час недолі?!
Рідна мова! Рідна мова!
Що в єдине нас злива, —
Перші матері слова,
Перша пісня колискова.
Як розлучимось з тобою,
Як забудем голос твій
І в вітчизні дорогій
Говоритимем чужою?!
В кому думка прагне слова,
Хто в майбутнім хоче жить,
Той всім серцем закричить:
„В рідній школі рідна мова!”

Олександр Олесь

І ми бажаємо в це свято
Всього, чого треба вам, багато.
Живіть здорові цілий рік,
Не рік, не два, а цілий вік

Прийміть оце від нас привіти:
ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ!

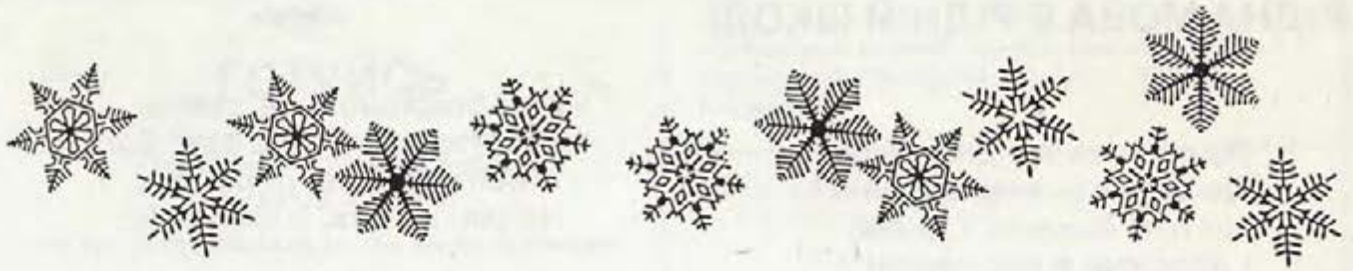

Олександр Олесь

**РАДІСНЕ Й СЕРДЕЧНЕ
ХРИСТОС РОДИВСЯ!**

УСЬОМУ НОВАЦТВУ ТА УКРАЇН-
СЬКІЙ ДІТВОРИ В УКРАЇНІ Й У ВСЬО-
МУ СВІТІ, ПЛАСТОВИМ ПРОВОДАМ,
СЕСТРИЧКАМ І БРАТЧИКАМ, БАТЬ-
КАМ ТА УЧИТЕЛЯМ
пересилає Редакція та Адміністрація
„Готуйсь”

У ТИХУ РІЗДВЯНУ НІЧ

Тому майже дві тисячі років над юдейською землею панувала тиха, зоряна ніч. На полі, біля містечка Вифлеєм при ватрі, сиділи пастирі. Вони стерегли отари своїх овець. Це були добрі й чесні люди.

Раптом темну ніч освітило дивне світло. Пастирі перелякалися. А по хвилині звідкилясь залунав ще дивніше голос. Почувся голос ангела:

— Не лякайтеся! Приношу вам добру та радісну вістку. Сьогодні, у Вифлеємі народився спаситель світу цього Христос. Ідіть до стаєнки у цьому місті, а там у яслах на сіні побачите Боже Дитятко!

Глянули тоді пастирі на осяяне небо й побачили янголів. Вони співали чарівну пісню:

Слава на висоті Богові, а на землі спокій, між людьми благовоління.

Коли скінчилася пісня, світло погасло й зникли янголи. Над полями знову запанував спокій, настала темрява. Тільки зорі мерехтіли в небесах.

Пастирі поспішили побачити Боже Дитятко. Вони знали, що ангели будуть стерегти їхні отари. Взявши з собою скромні дари, помандрували через гори до Вифлеєму.

Швидко знайшли стаєнку, а в яслах побачили новонародженого Ісуса. Біля Нього сиділа Марія — Його Мати. Приклякнули перед Новонародженим Божим Дитятком, поклали свої дари й розповіли про чарівний знак на небі, за яким вони прибули до стаєнки.

Щасливою почувалася Марія, дякувала пастирям, що прийшли з поклоном.

Коли вони поверталися, через пустелю мандрували три мудреці з Далекого Сходу, поспішаючи до юдейської землі. Верблюди їхні були навантажені дорожчими скарбами, видно було по їхній одержі, що вони з княжого роду. Їм допомогла прибути до Божої Дитини ясна зірка, що світила яскравіше за всі інші.

Мудреці поспішали, але по дорозі заїхали до Ірода, а він перелякався, Божого Дитяти, просив мудрців, щоб в поворотній дорозі заїхали до нього знову.

Прямували мудреці за світлом зірки, а коли вона зупинилася і засвітила над стаєнкою, вони догадалися, що там народився Божий Син, бо так віщували пророки.

Мудреці, подібно як і пастирі, приклякнули та віддали поклін Божій

Дитині. Слугам своїм дали накази:

— Принесіть скрині золота, миро й кадило, поставте все перед Новонародженим Ісусом маленьким.

Щасливі вийшли мудреці, побачивши, як Марія пригортала до себе Дитинку, дякувала за дари. Та вони не вступали по дорозі до Ірода, поспішали до своїх земель, щоб сповістити про народження Божого Сина.

І ми сьогодні, далеко від України, у тиху різдвяну ніч радіємо, що весь український народ може святкувати Різдво в Україні. Загріває нас радісна надія, що недалеко вже той час, коли Україна прославлятиме народження Божого Дитяти у вільній, від нікого незалежній державі. Діти її будуть співати — скрізь там, де вони живуть у світі:

Просим Тебе, Царю,
Просимо всі нині,
Даруй щастя, даруй долю
Нашій славній Україні.

НАЙСОЛОДШЕ ЙМЕННЯ

Ним назвали Йоаким і Анна свою доню, якої вони так довго молитвами просили у Бога. Народилася вона в Назареті — чудовому містечку в Палестині, або Обіцяній і Святій Землі, в затишній хатині, довкола якої були олеандри, мірти, пахучі троянди, лілеї білесенькі, як сніжинки.

Раз сиділа Анна задумана під смоківницею й почула тужливе цвірінкання пташенят у гніздечку, а коли озирнулася до них, побачила ясне, немов золоте, проміння засвітилось. А з-поміж нього виринула постать юнака. Анна простягнула руки до нього й почула милий, привітний голос:

— Не будеш вже плакати, твої молитви втихомирять плач.

І коли вдивлялася вона у постать юнака, образ розплився, але на стіні домика замиготіло світло й ясними буквами виринув напис „Марія”.

Коли Анна розповіла Йоакимові, він зрадів, кажучи:

— Це милосердний Господь вислухав наші молитви

І коли вони обоє подивились на небо, побачили вгорі ясну постать янгола, який простягнув руки над ними.

І прийшло у їхню хату тихе щастя. Одного дня Йоаким був у саду, почув нараз, що Анна кличе його:

— Благословив нас Господь Марія — наша дитинка прибула.

Обидвоє заплакали з радощів. Анна подала Йоакимові дитинку.

ДИТЯЧІ РОКИ В НАЗАРЕТІ

Як квітка виростала дитинка. Весь дім наповнився радістю, Назарет звеселився.

Росла Марія. Невимовна була її краса. Від її голівки розходилося, як від сонця, ясне проміння. Голос звучав як спів соловейка, а дівчинки усмішка була знаком, що її серце наповнене добротою. Бог зіслав на це дитятко щедрі благодаті. А Анна своїм теплом і світлом, піснями й молитвами сповняла

дитяче серце набожністю, любов'ю до Бога, до людей. Мама журливо опікувалася дитинкою, а як минали Марії три рочки, одного разу Анна за роботою в хаті не спостерегла, що дитина десь віддалилася від хати. Затривожилася тим й кинулася шукати по сусідах:

— Чи не бачили ви де моєї дитинки? — питалася журливо сусідів.

Та ніхто не бачив. Анна пішла в поле. І тут, на велику радість, віднайшла її. Дитина стояла на горбочку під кущем розцвілої рожі задивлена в простір.

— Чому, дитинко, ти мене так затривожила? Чому не запитала чи можна тобі віддалитися від хати?

Але дитинка показала рученятком білий шлях, що вів із Назарету до Єрусалиму:

— Я не знаю, ненечко, як це сталося. Були тут два чоловіки, білі, їх я бачила в повітрі. Вони вели мене за руки, зникли, коли ти прийшла.

Анна задумалася, — а може це Бог говорить устами дитини?...

— Ходи вже в хату, бо вечоріє! — сказала Анна, та повела дитинку за ручку.

А коли ввечері розповіла це Йоакимові, то він сказав:

— Все ясне! Ми ж давно обіцяли Господеві, що посвятимо Йому нашу Марію в Єрусалимському храмі. Вона вже більшенька, а той білий шлях, що дитина бачила, що веде в Єрусалим, кликав її, щоб ступила на нього.

— Твоя правда! — признала Анна. — Всяке приречення треба притримати, а тим більше обіцянка дана Господу Богіві.

Відведемо її після завтра, а завтра спросимо родину, щоб Марія попрощалася з усіми!

Прощання відбулося другого дня. А третього — раненько рушили в дорогу.

Подано за „Скорбна Мати”, друге видання „Говерлі”, Н.И., 1966 скорочено.

ЯНГОЛИК І ЯЛИНКА

В хатці, вкритій снігом, що під лісом за селом, живе бідна вдова з донечкою Орисею. Дівчинка, що недавно була хвора, така хвора, що ніякі ліки їй не допомагали, тепер виздоровіла.

Надійшло Різдво.

— Мамо, — прошептала Орися до зажуреної матері, — тепер я здорова, так би хотіла я мати таку ялинку, як у маленької мельникової Мартусі.

— Звідки ж, доню, нам дістати таку ялинку? Чим ми її прикрасимо — не маємо ні солодощів, ні іграшок.

А за вікном почув ці слова різдвяний янголик. Чимало їх літає перед Різдвом по світу. Господь посилає їх з раю, щоб придивлялись, як живуть люди. „Треба ж допомогти бідній дівчинці!” — подумав янголик. І відразу полинув просто до лісу.

На галяві росли три молоді ялинки. Ялинки мріяли, як би то було чудово, коли б ялинки були в людських хатах, обвішані іграшками і пахучими медяничками. Дві ялинки бажали попасти до багатих домів, бо там їх гарно приберуть. А третя бажала бути в хаті бідних людей, щоб їх розвеселити на Різдво.

Янголик доторкнувся рожевим пальчиком галузки третьої ялинки.

— Такої, як ти, мені й треба. Хочу подарувати тебе бідній хворі дівчинці.

— Добре! — зраділа ялинка. — Тільки ж чим мене приберуть убогі люди?

Янголик хвилинку мовчав, а потім звів очі на небо і промовив:

— Небо, небо! У тебе стільки чудових зірок, що й ліку їм нема. Але я не маю чим прибрати Орисиної ялинки. Чи не могло б ти мені подарувати кілька зірок?

— Дуже радо! — відповіло небо. — Але я хотіло б побачити цю ялинку, як вона вже буде в хаті.

Янголик приобіцяв і сипнув на ялинку пригорщу блискучих зірок. Вони замерехтіли на галузках так чудово, що цілий ліс аж зідхнув з дива.

— Уже є зірки, а треба ще горішків. Вивірочко, чи ти не могла б подарувати

для хворої дівчинки жменьку горішків на ялинку?

Вивірка виглянула з дупла.

— Чому не подарувати? Подарую! Ось тобі, хлопчику, ціла торбинка!

„Треба ще шоколядок і медяничків”, — подумав янголик, сховав крила під кожушок, надів на голову шапчину і пішов у містечко у крамницю.

— Дайте мені фунт шоколядок і п'ять медових бубликів! — попросив.

— А маєш гроші? — запитав крамар.

— Грошей не маю, але є в мене щось вартісніше за гроші.

І янголик показав крамереві маленьку блискучу зірку, подарунок з неба.

— О за такий „гріш” я можу тобі віддати всю свою крамницю! — вигукнув зраділий крамар. Але янголик узяв тільки кошочок калачиків, медяників, пампушок і всяких солодоців.

Янголик повернувся на галяву, покликав вивірок і вони прибрали ялинку. Потім вивірки попідгризли коріння ялинки так, що вона вже могла рухатися, ходити. Помаленьку, підтримуючи гіллячки, повели янголики і вивірки ялинку до Орисиної хатки.

В хату вступила ялинка. Вона сяла блискучими зірками і пахла

медяниками, як ніодна ялинка в світі.

— Мамо! Ялинка! — закричала на радощах Оріся. — Ах яка вона чудова!

Оріся схопилася з ліжка і підбігла до ялинки. І сталося чудо: Оріся почула себе зовсім здоровою. А коли за хвилину мама відчинила двері до сіней, побачила на порозі кошик, повний ласощів. Радости не було краю.

Оріся підійшла до вікна, щоб побачити, як виглядає різдвяна ніч. Вона відхилила завіску, і ясне світло з ялинки впало за вікно на сніг. І сповнилася янголикова обіцянка, яку він дав небу. Небо глянуло тисячами мерехтливих зірок у бідну хатку, побачило ялинку, щасливе личко дівчинки і всміхнулося. Воно раділо, що своїми зірками потішило дівчинку в день Різдва.

Радів і янголик. Потішати людей, розганяти їх смутки — це й було його завдання. Він ішов стежиною, протоптаною в снігу, а з ним нісся радісний голосок Орісі, що співала під ялинкою „Бог предвічний народився”.

За „Світом Дитини” і Роляником скорочено подала У. П.

Запитання:

1. Яка розмова відбулася поміж Орісею і її мамою? Хто почув цю розмову?
2. Чому багато янголиків злітають на землю, щоб придивитись, як живуть люди?
3. Як задумав допомогти Орісі у Свят-Вечір янголик? Що він зробив?
4. Хто допоміг янголикові?
5. Як сталося, що ялинка змогла прибути до Орісиної хати?
6. Що побачила Оріся з вікна на небі?
7. Яке було завдання янголика? Що він почув, повертаючись від Орісиної хати?

Павло Тичина

СЛОВО

А України ж мова —
мов те сонце дзвінкотюче
мов те золото блискуче,
вся і давність і обнова —
українська мова.

Розцвітай же слово,
і в родині, і у школі,
й на заводі, і у полі
пречудесно, пречудово —
розцвітай же слово!

Хай ізнов калина
червоніє, достигає,
всьому світу заявляє:
„Я — країна Україна —
на горі калина!

Сторінки пластових малят

СПИ, СОНЕЧКО, СПИ

Сонечко за день находилось,
Стомилось,
Прилягло на хмарку
І заснуло.
Прийшов дід Вечір,
Накинув ковдру на плечі.
Спи, сонечко, спи.

Анаталій Камінчук

УСІ ДЕРЕВА В ІНЕЇ

Усі дерева в інеї —
У білому, у синьому.
Ростуть димки над хатами
Стовпцями волохатими.

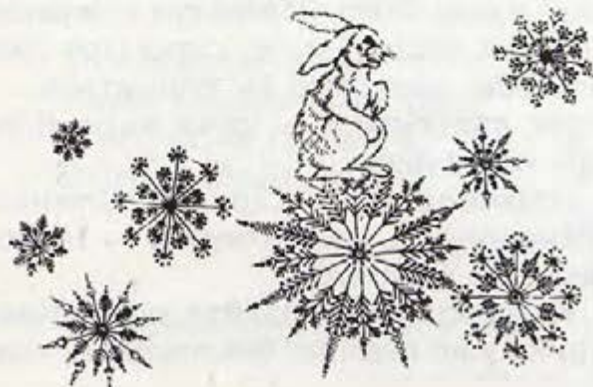
Гілки похитує вітрець,
Снігур сніжок покльовує,
А Морозенко пустунець
Нам вікна розмальовує.

Анаталій Камінчук

Я собі малий школярик,
Маю зошит і букварик,
З нього словочко по слову
Я вивчаю рідну мову.
Я не ледар, не пустун —
В Рідній Школі я першун.

Я з вертепу козачок
Крім рушніці та шаблюки,
Маю сотню книжечок,
Всі читаю без принуки.
Ой, так, так! Ой, так, так —
Буду вчений я козак!

ЯК ЮРКО КОЛЯДУВАВ...

Наш Юрко — цікавий хлопець, гурт товаришів зібрав, з ними коляди вивчав, змайстрував зірку з паперу, (помагав йому в тім тато), працювали всі завзято і були на час готові, як прийшли Різдвяні Свята.

Ще й на радість і на сміх впав у той день великий сніг...

Як стемнілося на дворі, (десь була година п'ята), позбігалися хлоп'ята.

Перший Опанас прибіг, найточніший він із всіх. Потім Славко і Андрій і Тарас у великій шапці, що дістав її від бабці. І Юрко у важких чоботях, він ішов за „міхоншу". І Петро, що в кожній хаті мусів гарно віншувати.

А зоря горіла ясно, дивувалися аж всі, хто зліпив її так красно?

— Всі ліпили, майстрували, — відповів Юрко за всіх. Всім належаться похвали.

І питали ще: — Гей, хлопці, — а для кого коляда?

На журналик наш дитячий, він бо приятель для всіх. Наш обов'язок із Святом свій журналик спомагати.

От такі то наші хлопці, колядують дім об дім. А Приятель радий дуже, щиро шле подяку всім...

РІЗДВО В ЛІСІ

У гайку, де колись росли опеньки, жили зайчики сіренькі. Шубка на них і тепла і пухка, хвостик схожий на м'яча, вушка стричать, очка блищать, було всіх зайчиків п'ять.

Як прийшли Різдвяні Свята, заметушилася хата. Тут зайчиха порядкує, заяць на дворі майструє, а маленькі зайченята обступили маму й тата, подають і допомагають, як уміють і як знають.

Вже до свят усе готове. Печиво пухке, чудове! З маком жовті калачі і

великі і малі. Коржики і паляниці із біленької пшениці.

Чобіток нових по парі заяць „притакав" у дарі. П'ять новеньких козушків сам один пошити вспів. Хатка (хоч уже валиться), чистотою аж блищить...

Ну, святкуймо! — каже мати. Вже пора колядувати...

Обізвалась Сіра Спинка (наймолодша з них дитинка): — Мамо, Мамо! Де ж ялинка?

Каже мати: Ну, давайте, подождімо. Куцика у яр пішлимо. Він прудкий, тож

за хвилинку, принесе з яру ялинку.

Скочив зайчик по долині, низько поклонивсь ялинці, і сюди і туди, каже нищечком:

— Ходи! Ой, ходи мерщій до нас. Різдвяний звеселиш час...

Та ялинка не схотіла, вся інеєм заблистіла, золотими зірочками, кришталевими свічками і сказала на біду: „Не піду!”

Куцик як прибіг до хати, став рідні розповідати, як в яру, ген у долині, він

кланявся там ялинці. Як вона ціла блистіла, срібна, пестра, гарна біла . . . Кращої нема у снах, ні в ліску, ні по хатках . . .

Заметушилася хата! Заяць розвалив загату, вхопив швидко чобітки і новенькі козушки, а зайчиха паляниці із біленької пшениці, калачі і коржі, що місила до зорі. Зайченята не помалу позбирали, що попало і швиденько по сніжку, скоком-боком, до ярку. Все склали у стіп ялинки, не марнують ні хвилинки...

Заяць вже будує хату, направляє там загату. А зайчиха у куті сипле маку до куті, ліпить вареники з капусти, на олій кидає хрусти...

А маленькі зайченята обступили маму й тата. Веселенькі, не дармують, на весь голос колядують...

А ялинка вся блищить, від інею аж іскриться... Гомін лісом покотився — „БОГ ПРЕДВІЧНИЙ НАРОДИВСЯ”!

Іванна Савицька

ПІСНЯ ПРО КНИЖКУ

Ти, кохана, книжко,
Учиш нас, навчаєш,
Про усякі дивні дива
Нам оповідаєш!

Любо вчиш нас, книжко,
Як на світі жити,
Батька, неньку шанувати,
Рідний Край любити.

Тож гукнімо, діти:
Нашій книжці — Слава!..
В ній наука і розвага,
Втіха і забава!

Ю. Ш.

(На голос „Ой, під гаєм, гаєм...)

ЯК-ТО ГАРНО, ЛЮБІ ДІТИ

Як-то гарно, любі діти,
У вікно вам виглядати!
В ньому все — тополі, квіти,
Сонце й поле біля хати.

На оте вікно ранкове,
Що голівки ваші гріє,
Схожа наша рідна мова —
Цілий світ вона відкриє!

Бережіть її, малята,
Бо вона віконце миле,
Що колись до нього мати
Піднесла вас, посадила...

Віктор Терен

ЗОЛОТОКРИЛИЙ ЩЕДРИК

Садівник Родим приручив маленьку пташечку, назвав її Щедрик. Вона сідала на Родимовому плечі, й щебечучи розповідала йому, про красу лісів, квітів, високих дерев. А одного разу розповіла йому про історію свого життя.

— Не знаю — мовила, — як це сталося. Мабуть моя мама загинула під час бурі на морі. І тому я не вмю літати. А як я виросла, в мене не було крил. Я виспівувала своє горе, перебуваючи сама на гілці. Та я гарно і багато співала.

Одного літнього вечора збудив її гамір. До неї прилетіла жар-птиця — дивна птаха, кольору вогню.

— За твій чудовий спів — промовила жар-птиця, — я хочу тебе нагородити. Загадай бажання, а воно тобі сповниться.

Інші птахи любили Щедрика. Приносили йому ягоди, овочі з найвищих галузок. Щедрикові бажалося літати з ними попід небом, верхи дерев, самій здобувати їжу, іншим помагати.

А Щедрик мріяв мати сильні золоті крила, якими могла б літати ген аж під засніжені гори. Птаха скористала і розповіла жар-птиці про свою мрію. І нагло засвітилося навколо й пташка почула дивну силу в собі. На її хребті з'явилися золоті крила. Вони виблискували в місячному світлі. З радості пташка не спостерігла як і куди зникла жар-птиця.

— Спочатку обережно, — почав Щедрик — а потім на повну силу я піднялася вгору, полетіла до своїх

друзів. Я літала до білого ранку. Яка я була щаслива. Тільки ж щастя не тривало довго!..

Коли Щедрик злітав додолу, її друзі сказали:

— Ти не думай, що ти серед нас найкраща із своїми золотими крилами. Хотіла бути іншою, будь же собі золотокрилою.

Не могла збагнути пташка чому вони загнівалися. Чи є щось злого в тому, що вона хотіла бути іншою, ніж усі?

Вона літала як орел. Крила її були найкращі у світі. Але вона була самітня. Її залишили друзі!..

Аж одного дня вона побачила чоловіка. Він робив кошочки, а в його очах були сльози.

— Яке у вас горе, дядю? — запитала.

— Моя маленька пташино! — відповів чоловік. — Моя дитина тяжко хвора. Не маю за що купити їй ліків.

Пташка без надуми подала йому своє золоте перо. Але, коли чоловік простягнув руку, щоб її погладити, побачив, що замість золотого пера було чорне, м'яке як шовк.

Птаха рішила своїми золотими перами допомагати людям. Вона віддала всі свої пера: батькам, щоб відшукали свого сина, який попав у неволю, сироті, що хотіла вчитися, морякам на новий човен, вдові, щоб купила одяги дітям, воякам, щоб купили зброю на оборону Рідної Землі.

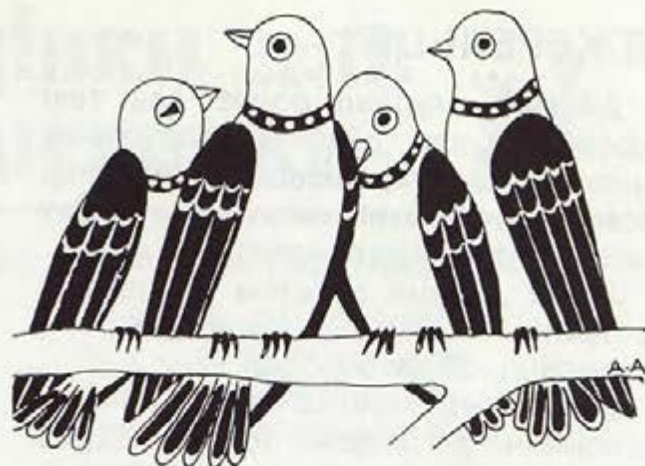
Пташечці було страшно, що залишиться без крил. Коли ж вона віддала останнє перо, її крила стали чорні як чорнило.

Полетів Щедрик на високе дерево і там побачив своїх друзів. Побачивши його, друзі радісно зацвірінькали, оглядали, дотикалися дзьобиками. Він почувався щасливим. Людей, яким птаха допомагала, вона часто їх згадувала, тишилася і раділа їхньою втіхою.

І пташка мала багато своїх споминів, багато нових бажань і нездійснених золотих мрій...

Родим бачив Золотокрилого Щедрика: — Яким цікавим є його життя! Скільки то добра може зробити мала птаха... Огортав її своїм зором і від того сам радів і був щасливим.

Знайомтеся, Читачі „Готуйсь” з цікавими і гарними дітками з України. Вони учасники Свята рідної мови з 1989 року, яке відбулося в парку ім. Чкалова.

Сестричка Уля

Поїзд

Поїзд їде: чух-чух-чух!
По лісочку, по травичці.
Дітвора — рожеві личка,
привітались до травички,
а травичка їй в одвіт
зеленіє на весь світ!

Весна

Ой весна, весна — днем красна!
Що ти, весно, нам принесла!
Трави зелені, квіти черлені,
Ще й веселку — на весь край
понад синій Дунай.

Будильник

А будильник їсть і ходить,
і гуляє по столі,
а як дзвонить, то стрибає,
мов дитятко у дворі.

Левенятко

Левенятко, левенятко,
ти маленьке пустенятко,
Братчик мій до тебе вдався,
бо вже геть розпустувався.

Аннюк Наталія (8 років)
Івано-Франківськ

„ДЖЕРЕЛЬЦЕ” —

Дитячий журнал подає ось такі інформації про дівчинку Наталочку Аннюк з Івано-Франківська. Їй тепер восьмий рочок. Закінчивши першу класу в шість років, склала іспити за другу.

Живе дитина з татом і старшою сестрою. Мама загинула в автомобільній катастрофі.

Вісімлітня поетка має глибоке відношення до людей і природи. Душа її виявляє обдаровання, з неї буде в майбутньому думаюча, ніжна, довірлива доросла людина, талановита поетка.

Маю матінку прекрасну,
маю світ я дуже ясний,
маю гори, доли, води.

Прошу в Бога лиш свободи
Як не буде в мене волі,
більш нічого я не варта.
Бо без волі, мов без поля,
нема щастя, нема долі.

21.10.1990

Івано-Франківськ

ХРЕЦАТИЙ БАРВІНОК

Бог тепер наш батько —
Батько найрідніший,
Він нас сотворив.
Маємо молитись,
маємо хреститись,
маємо просити
за нашу Україну.

А свята Марія —
То Пречиста Мати
Просить у свого Сина
Миру й благодати.

Друковане у часописі „Галичина”

5.II.1990 (газета Рада народних депутатів Івано-Франківської області)

Я вас запитала, Тату
Хто є ваша мати
Чи славна Україна
Чи Росія багата?

Україна — тому, що квітуча,
Україна — тому, що співуча,
Мила, щира і дбайлива.

Вона наша Мати
Ми будемо її оберігати.

Наталія Аннюк (8 років), зі своєю сестричкою, Івано-Франківськ

Віночок

Хрещатий барвінку,
сплету з тя віночок,
та й почеплю на вишеньку,
най потішить очі.
Доти буде мій віночок висіти,
Доки буде мій миленький
на мене глядіти.

Аннюк Наталія (8 років)
Івано-Франківськ

Крутиголівки для мудрої дитинки

Дорогі Мудрі Головки!

Лютий — місяць Лесі Українки. Ми завжди давали в „Готуйсь” щось про неї. А цим разом даємо „загадки” з її віршика.

Доповніть останні слова з відомої поезії Лесі Українки:

I. Ждіте, ждіте, л____і д____и!
Літо знов п_____,
Прийде мила г_____,
Як зима та з____е;
І завітне ваше п_____,
І з_____,
Знов його весна п____а
Квіточками в____е.

II. У кожному рядку, є одне слово, що
різниться від інших. Чи вмієте пояснити,
чим саме воно відрізняється:

1. Петро, Маркіян, Леся, Гриць.
2. Київ, Нью Йорк, Одеса, Львів.
3. Трамвай, авто, ракета, поїзд.
4. Чобіт, рукавичка, шкарпетка, черевик.
5. Хмари, сонце, місяць, зірки.
6. Вода, кава, хліб, молоко.
7. Яблуко, огірок, грушка, помаранча.
8. Сова, качка, курка, індик.
9. Беретка, капелюх, шалик, шапка.
10. Дніпро, Прип'ять, Амазонка, Дністер.

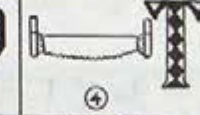

*Мила школо, рідна школо,
— Ти вікно чарівний світ
(Андрій М'ятківський: „До школи”)*

III. ЩО І КУДИ НАС ТАК КЛИЧЕ?

Приходіть до мене діти,
Всім скарби великі дам.
Покажу я в світ дорогу,
Двері в світ відкрию вам!

IV.

РЕБУСИ			
З 1	Ли 2		
100 3	Р 4		
 5	 6		
Б 7	$\frac{3}{4}$ 8		
$\frac{1}{3}$ 9	У 10		
И 11	 12		

ХРОНІКА

Пластова ялинка, Пасейк, Н. Дж., 1. 1990

Учасники Пластової ялинки у Пасейку, Н. Дж.

Так виглядало святкування ялинки в Пласті минулого року в Пасейку, Н. Дж. Між новацтвом є, мабуть, і юначки. Чи догадуєтеся по чому це видно?

Учасниці Пластової ялинки, Пасейк, Н. Дж., Фото Романа Білінського

Новацтво з Пластової станиці Пасейк, Н. Дж.

8 фотографій із Пластової ялинки, яка відбулася в січні 1990 р. у Станиці Пасейк, Н. Дж. надіслав ст. пл. Роман Білінський, СМ — Крайовий Комендант Пластунів. Дякуємо! Цьогорічні фото просимо надіслати скорше! Чекаємо!

ПТАШКИ ПРИ ПЛАСТІ

Їх провадила у Філядельфії в 1989-1990 роках пл. сен. Ірена Богачевська. Пташата її називали Бабця Ірена. І видно любили перебувати в її товаристві. Чи не тому, що мали декорації

до своїх голівок і Бабуся Ірена любить дітей.

Подала пл. сен. Катруся Гарасевич
— гніздова

Новацтво святкує Різдво сценкою.
Шкода, що не подано назви сценки.
Пассейк, Н. Дж.

А це майбутні новачки, тепер
пластові пташата з Філядельфії.
Мають оригінальні одяги, правда?

Тихо надворі. Ні вітру, ні хмар.
 Ані шелесне верба височенька.
 Наша Оленка відкрила „Кобзар”,
 Вголос читає Тараса Шевченка.
 Ген за рікою синіє гора,
 В небі веселка розквітла казково.
 Ніжно вплітається в гомін Дніпра
 Добре і щире Шевченкове слово.

Вадим Скоморовський

Пласт у Великій Британії минулого 1990 року цікаво й корисно провів табори. Про це свідчать хоч би поміщені тут фотографії. Жаль тільки, що не подано підписів.

Знаємо, що гостили там люди й члени Пласту з інших країн. Відбулося у В. Британії багато різних громадських святкувань.

Новацтво святкує Різдво сценкою. Шкода, що не подано назви сценки. Пассейк, Н. Дж.

ГАЛЕРІЯ ГОТУЙСЬ

Чи пізнаєте цих двоє дітей і їхніх Батьків?

Чи можете пояснити, що хотів „сказати” нам цими картинками відомий маляр України Макар Муха? Яку назву дали б ви цим рисункам?

ЯК ЗРОБИТИ

СОНЕЧКО (ЗАЗУЛЬКУ)?

Потрібно:

- 2 лущинки з волоського горіха,
- картону на спід (чорного),
- пензля і чорної та червоної фарб,
- ножичок, клею і олівця.

Як зробити?

1. Обрисуйте контур шкаралупки горіха на картоні, як показано на рис. 1. Дорисуйте 6 лапок.
2. Витніть цей спід сонечка, що нарисований як на рисунку ч. 2.
3. Приклейте шкаралупку до споду з картоніка і розмалюйте червоно-чорними кольорами.

Спробуйте почепити два сонечка ниткою на стіні кімнати для декорації.

А хто потрапить зробити таким самим робом жучка?

Сестричка Одарка

